

MEDVÉK AZ ERDŐBEN

Hallottad, kérdezte Tánla úr a feleségét, a helyi vadászszervezet vezetősége figyelmezteti a lakosságot, hogy a környéken medvét láttak, medvebocokkal együtt, ezért kéri, hogy a saját biztonságunk érdekében lehetőleg kerüljük az erdőt.

A felesége éppen a szappanopera negyzedik részét nézte, és először úgy tett, mintha meg se hallotta volna a férjét, aztán foghegyről megjegyezte, hogy esze ágában sincs kimenni az erdőbe.

Az jó, mondta Tánla úr, akkor minden rendben, majd tétován megállt, mintha még közölni akarna valamit, de a tévében éppen hangosan sírtak, és nem akarták abbahagyni, így aztán vállat vont, és nem mondott semmit, mert nem akarta elrontani a felesége élményét. Az asszony bonbont evett, és a dobozban már csak kettő maradt, Tánla úr hol a képernyőt nézte, hol a bonbonos dobozt, aztán lassú, megfontolt léptekkel lement a garázsba, hogy folytassa az autószerelést. Leült az egyik sámlira, kezébe vette a csavarkulcsot, törölni kezdte egy olajos ronggyal, bámulta a rozoga tragacsot, ami talán már soha nem indul el többé, és a medvékre gondolt. Ha engem megtámadna egy olyan fenevad, gondolta, miközben jól megszorította a súlyos munkaeszközt, betörném ezzel az orrát.

Hirtelen gyerekzsivaj hallatszott az utcáról. Felpattant, mint akit bolha csípett meg, és a garázsajtóhoz ugrott. Hallottatok a hírt, kiáltott ki a kölyköknek, ne menjetek az erdőbe, de azok hatalmas zörgéssel rolleröztek tovább, ügyet sem vetettek rá. Tánla úr egészen a kerítésig futott, hosszasan a gyerekcsapat után bámult, szerencsére nem az erdő felé mentek, gondolta, majd megnyugodva visszament a garázsba.

Soha nem lesz ebből autó, nézett megvetően a régi Moszkvicsera, majd a sarokban szunyókáló macskához fordult. Hallottad a hírt, Cirok? Már itt, a Felvidéken is elszaporodtak ezek a barna bundás méztolvajok. Az egerek réme álmosan Tánla úrra nézett, aztán rögtön be is csukta a szemét, mint aki nyugtázta a hírt, de az nem volt rá semmilyen hatással.

Mihály, Tánla úr unokája nézett be a garázsba. Most mire kell a pénz, kérdezte az öreg, mielőtt a másik megszólalhatott volna. Mihály szája tátva maradt, valamit dadogott, hogy a haverokkal diszkóba mennének, és hogy csajozni akarnak, így esze ágában sincs annyi sört meginni, mint múltkor. Az erdőbe be ne menjetek, mondta Tánla úr, és megvakarta az orrát egy csavarhúzóval. Mihály még jobban megdöbben. A diszkó a kultúrházban lesz, papa, mondta végül. Az öreg bólogatott, hogy nem hülye ő, csak hát az erdő... Neked van olyan okos telefonod, ugye, kérdezte az unokáját. Van, mondta amaz. Van rajta internet is, ugye.

Van, bólogatott Mihály. Akkor kerecsél rajta, légy szíves, medvetámadásos híreket. Az unoka nem tudta mire vélni a dolgot, de fogta a telefont, és keresett, mert hát ugye, zsebpénz nélkül nem érdemes ki-mozdulni itthonról. Most olvasd fel őket, amíg én ezt a karburátort bütykölöm, mondta Tánla úr. Ez volt az idei tizedik medvetámadás Hargita megyében, kezdte Mihály, és minél tovább haladt a felolvasásban, Tánla úr arca annál felhősebb lett. Amikor odáig jutott, hogy Maros megye területén három embert is megtámadott a medve az elmúlt napokban, az öreg intett, hogy elég, kihúzott a farzsebéből egy gyűrt papírpénzt, és az unokája kezébe nyomta. Mihály elviharzott, Tánla úr pedig egyedül maradt nyugtalanító gondolataival. Hirtelen nagyot rúgott az autó farába, majd sietős léptekkel a vízcsaphoz ment, és alaposan kezét mosott. Megtörölte, aztán megmosta még egyszer, alaposabban. Ezúttal a nadrágjába törölte, amitől az megint olajos lett. Megmosta harmadszor is, de csak felületesen.

Ezek a medvék kijönnek ám az erdőből, mondta odafent a feleségének, miközben átöltözött, bejönnek a faluba is, ha éhesek. Az üres bonbonos dobozra tévedt a pillantása. Állítólag odavannak az édességért. Az asszony éppen zuhanyozott, nem hallott Tánla úr monológjából semmit.

Mivel Tánla úr megsomjazott, a kocsmá felé vette az irányt. A búfelejtőben négy vendég töltötte az idejét. Csavena úr, a nyugdíjas teherautósófor, aki néha elvállalt ilyen-olyan munkát a volán mögött, mert unatkozott otthon. A huszonéves Kopra gyerek, akiről senki se tudta, szabadidejében mivel foglalkozik, az biztos, hogy most éppen egy nagyfröccsel volt elfoglalva. Özvegy Mramelákné, aki rövidet ivott, hosszán beszélt, és gazdag élettapasztalattal rendelkezett. Donga, a negyven körüli ezermester, aki délelőtt rengeteget dolgozott, ezt ellensúlyozandó délután sokat ivott, este pedig könnyen és gyorsan el tudott aludni, sajnos gyakran azelőtt, hogy hazért volna a kocsmából. Sári, a pincérnő az asztalnál ülve szotyolázott. Becsületére legyen mondva, ha valamelyik vendégnek kiürült a pohara, már ugrott is, hogy teleröltse. A rádióból zene szólt, persze senki sem figyelt rá, a tévében a Kobra 11 rendőrei felügyelték az autópályát, az viszont mindenkit hidegen hagyott. Hangosan beszélgettek, hogy valamennyire értsék egymás szavát. Éppen a gyümölcsfák gondozásáról folyt a tapasztalatsere. Tánla úr sört kért, leült az egyik szabad asztalhoz, lassan iszogatta. Közben rendkívül érdekes dolgokat tudott meg az almafákról származás, érési idő, termésbiztonság, termőképesség, a gyümölcs alakja, mérete, színe, betegségeknek való ellenállósága és a termőhelyi igények szempont-

jából, valamint pazar felvételeket látott pörgő, repülő, robbanó és lángoló tartálykocsikról, kamionokról és egyéb járművekről. Medvékről persze szó sem esett, és ez egyre inkább nyugtalanította. Várta, hogy mikor szólhatna közbe, de vagy tűzpárbaj zajlott éppen, vagy Donga vihogott, ha meg egyik sem, hát Csavena úr közölt fontos információkat a szilvafák metszéséről, mivel az alma téma lassan kimerülni látszott.

Végre kicsit szünetelt a beszélgetés. Tánla úr elérkezettnek látta az időt, hogy felhívja a többiek figyelmét valami valóban fontos dologra. Jelentőségteljesen megköszönte a torkát, elhessegette a Kopra gyerek cigarettájából feléje kúszó füstöt. Gondolom hallottatok, hogy a helyi vadászszervezet vezetősége mindenkit figyelmeztetett, miszerint a környéken medvét láttak. A többiek feléje fordultak, kissé eltátozták a szájukat, nem értették, mi köze a szilvafáknak a mackókhoz. Tánla

solta ellenkezést nem tűrő hangon, és Tánla úr nem is tiltakozott. Elek, most is a villanszerelés fortélyait ismertette cimborájával, akit ez a téma cseppet sem érdekelt, de mint intelligens ember odafigyelt a másokra, meghallgatta a mondandóját, néha bólogatott, vagy hitetlenkedve csóválta a fejét. Elek egymástól jól elkülöníthető fejezetekben tárgyalta a vezetékek lefektetését és a kiegészítők beszerelését, a kapcsoló- és elosztótáblákat, a kapcsolókat és dugaszolóaljzatokat, a védelmi rendszereket, a tűzjelző és egyéb veszélyt jelentő berendezéseket, a buszrendszereket és az elektromos kiépítés üzembe helyezését. A fejezetek között mindig rendelt Tánla úrnak meg magának sört, meg valami erőset. Tánla úr feje kezdett kissé elnehezülni, szemhéjaira ólmos súly nehezedett, de állta a sarat. Aztán eljött az ő ideje. Elek hosszasan, jóízűen kortyolta a söret, így némi kis csend állt be a nagymonológjában. Gondolom hallottad, hogy a vadászszervezet

lásán köszön, nem neki való ez a dobhártyarepesztés, csendesebb vizekre evez. Kissé bizonytalan léptekkel indult a pulthoz, ahol fizetett, és még ötven cent borralót is adott. Az utcára kilépve meglepődött, hogy ilyen korán sötétedik, ráadásul nem égne az utcai lámpák sem. Szokatlanul gondtalannak és könnyűnek érezte magát. Gondolatai mindegyre csak a medvék körül forogtak. Mi lenne, ha mondjuk szembe jönne vele egy? Vagy ezek az alattomos dögök hátulról támadnak? Mire annyit mondhatna, hogy „szent mackósajt!”, egy csapással már le is szakították a karját.

Megszaporázta a lépteit, mert mintha morgást hallott volna a bokrok irányából. Nem is morgás volt az, hanem inkább nyöszörgés. Megállt, hallgatózott. Semmi. Minden bizonnyal a képzelete játszott vele. Már éppen lépett volna egyet, amikor újra hallott valamit. Most mintha faág recscent volna. Maga sem tudja, honnét vette a bátorságot, visszalopakodott a sűrű bokrokhoz, ott alaposan körülnézett. Söhajtott egy jókorát, és mivel vizelnie kellett, gondolta, ha már úgy is itt áll, legalább könnyít magán. Már éppen húzta fel a nadrágját a cipzárat, amikor azt látta, hogy szemben egy lehajtott fejű ember ül a magas fűben a kerítésnek dőlve.

Ó, hát ez csak az erdész lehet, gondolta, és a ruháján az a sötét folt, az... Vér?

A kapu tárva-nyitva, a ház ablakai sötétek. Megfogta az eszméletlen ember vállát, de az nem reagált. Ennél többre nem volt mersze, gondolta, innét már nem lakik messze, otthonról majd értesíti a rendőrséget, a mentőket, a polgármestert, a tűzoltókat, meg akiket még kell. Rohant volna, de a lábai nem engedelmekedtek. Szó szerint a földre gyökereztek. Tánla úr felnyögött, nekitámaszkodott a kerítésnek, megrémítette a saját tehetetlensége. Ekkor vette észre, hogy a garázsajtó félig nyitva van, mögüle enyhe fény szűrődik ki. Rámpásné, maga az? Mindezt kiáltani szerette volna, de csak suttogásra futotta az erejéből.

A garázs felől egyre hangosabb morgás hallatszott. A kutya, söhajtott fel Tánla úr. A kutya az ember legjobb barátja. Bundás, gyere ide! Mi lett a gazdáddal?

Tánla úr megrázta a drótkerítést. Miért nem ugat ez a kutya? De már jön, lassan, komótosan. És milyen fenséges, hatalmas! Vajon mikor nőtt meg ekkorára? Tánla úrnak artikulátlan üvöltés szakadt ki a torkából.

Hé, kidöntöd a sörömet, kiáltott rá a medve, amikor közelebb ért. A fenevadnak szép lassan Elek arca lett. A sötét utca pedig kivilágosodott, és pontosan olyan volt, mint a kocsmá. Otthon tessék aludni, az asszony mellett, bökte meg valaki hátulról. *Bedobom a kalapom a Dunába*, dalolta Toncsi, Isten tudja csak, hányadszor.

Ezek a medvék kijönnek ám az erdőből, mondta odafent a feleségének, miközben átöltözött, bejönnek a faluba is, ha éhesek. Az üres bonbonos dobozra tévedt a pillantása. Állítólag odavannak az édességért.

úr látta az értetlenséget a szemükben, ezért gyorsan ivott egy korty sört, és rágyújtott egy szivarkára. Medvebocokkal együtt, tette hozzá. Hallottuk, mondta a huszonéves Kopra gyerek, de az valahol Afrikában lehetett, mert mifelénk nincsenek medvék. Bocs, mondta Donga, majd recsegőset böfentett, ezen idétlenül vihogott, majd odament az automatához, bedobta az ötvencentest, elcsavarta a fogantyút. Izgatottan szétnyitotta a kipottyano sárga műanyag golyót. Cukorka, mondta családótan, nyereményét lecsapta özvegy Mramelákné elé a bárpultra, aki ettől kissé elzékenyült, és rögtön rendelt Dongának egy röviditelt. A medve veszélyes állat, kezdte Tánla úr, de amikor látta, hogy nem figyelnek rá, nem folytatta. Éppen akkor történt a filmben egy szépen megkoreografált tömegkarambol. Donga leküldte a fenyőpálinkát a torkán, valamit mondott, amit senki sem értett pontosan, aztán magas hangon felvihogott saját szellemességén.

Ekkor, mintegy megváltásként belépett a kocsmába Elek, a villanszerelő. Azonnal italt rendelt mindenkinek, majd leült az asztalhoz Tánla úrral szemben. Ígyunk meg valami erőset, cimborá, java-

vezetősége figyelmeztetett, miszerint a környéken medvét láttak. Elek csuklott egy nagyot. Medvét? Mesélj, cimborá. Tánla úr le-lecsukódó szemhéja egyszeriben felpattant, hogy végre valaki hajlandó őt meghallgatni. De mit mondjon? Hiszen egyértelmű, hogy a lakosság veszélyben van.

Már szóra nyitotta a száját, hogy legalább abból elmeséljen valamit, amit az unokája felolvasott neki a telefonjából, amikor belépett az ajtón Satnya Laci, aki a Kopra gyerek nagy haverja volt, meg aztán egy kissé féleszű is. Senki nem lepődött meg azon, hogy az első útja a zenegéphez vezetett, s nagy szakértelemmel kéteurosokat kezdett bele hajigálni. Egy perc sem telt el, máris bömbölt Ragyás Toncsi elnyúlhatetlen „slágere”, a *Bedobom a kalapom a Dunába*. Mivel ezt már nem lehetett túlkiabálni, mindenki magába szállt, és gyakrabban emelte szájához a poharát. Tánla úr érezte, hogy a vérnyomása hirtelen emelkedni kezd, de asztaltársa szemvillanással jelezte, hogy kár izgatnia magát, Satnya Laci és Ragyás Toncsi miatt történt már itt afféle lökdösődés, de garantáltan nem oldott meg semmit. Tánla úr intett Eleknek, hogy mindent há-